

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Orbul din naștere

(Ioan IX. 1—41)

Evanghelia de azi conține una dintre cele mai frumoase pagini din viața Mântuitorului. Înțelepciunea divină se sălășluiește în crerii unui rămas păcătos orb din naștere, pe care-l ajută să dea răspunsuri cari prin preciziunea, claritatea, logica și puterea lor de a convinge, au pus în numire pe mării învățați ai timpurilor.

Asistem lor un interogatoriu luat unui orb de către ceata farizeilor, cu prilejul vindecării sale miraculoase săvârșite de Mântuitorul lumii.

După ce orbul povestește felul în care a fost vindecat că Isus a făcut lut din scuipat cu care la uns pe ochi, apoi s'a spălat în valea siloemului și fără a mai întrebuința alte doftorii i-s'au deschis ochii, — l-au întrebat farizeu „tu ce zici de dânsul pentrucă ți-a deschis ochii?” Iară el a zis: „Proroc este.”

Farizeii nemulțumiți de răspunsul dat încearcă să-l convingă pe orb că Isus este un păcătos pentrucă vindecă Sâmbăta. Inșă orbul nu se lasă influențat de vorbele lor, ci cu convingerea unui om în toate firea, conștiință, de minunea întâmplată, le răspunde categoric: „De este păcătos nu știu una știu că am fost orb și acum văd.”

Farizeii dezarmați cu acest răspuns al orbului, i-l pun să povestească din nou întâmplarea, cugetând că-l vor putea prinde în vorbe și-l vor clătina în credința sa. E însă plictisit de interogatoriu le răspunde cu o ironie fină: Ce vă mai interesează, nu v'am spus cum mi s'au deschis ochii, „au doară voiți și voi să vă faceți ucenicii lui?”

Cuvintele aceasta stârnesc o indignare generală în sinul farizeilor, încep a adresa

orbului cuvinte injurioare și amenințătoare, strigând că ei sunt ucenicii lui Moise care a venit dela Dumnezeu, dar nu cunosc pe Isus și știu că de unde a venit.

Orbul fără să se intimideze de amenințările lor continuă curajos și cu aceeași ironie: Asta este minune, că voi nu știți că de unde este și el mi a deschis ochii. Știm că Dumnezeu pe păcătoși nu-i ascultă.. niciodată nu s'a auzit, că cineva ar fi deschis ochii unui orb — deci — dacă acesta nu ar fi dela Dumnezeu nu ar fi putut face nimica.”

La acesta farizeii recurg la ultimul argument, prind pe orb și-l dau afară.

Vor fi mulți poate acei cari rămân reci în fața argumentelor și orbi în fața adevărului, preferiind să se despartă de Isus și să urmeze calea peirii.

Orbirea sufletească este un păcat mare, pentrucă omul de și vede rămâne orb. Acest păcat a dus la pierzare Faraonul din timpul lui Moise, pe farizeii, pe Foție și Cerialariu, pe Calvin, Luther, Voltaire și pe alți mulți cari au luat luptă împotriva adevărilor dumnezeiești.

Isus se află în apropierea noastră și se adesează — ca și orbului — necontenit cu întrebări: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Crezi în sfânta moică biserică unită cu Roma? Ți poruncile pe cari ți le-am dat spre mântuirea sufletului tău?

Noi să fim mai cuminți ca farizeii din Scriptură, să oltuim în inimile noastre dragoste pentru adevăr și să ne aruncăm ca și orbul la picioarele lui Isus, strigându-i cu toată tăria: Doamne cred toate, ajută-mi să rămân până la moarte în credința aceasta și să țin cu sfințenie poruncile Tale mântuitoare!

Dr. A. F.

Pentruce sunt retele din lume ?

Omul necăjit de greutățile vieții, nu odată își pune întrebarea că de ce a lăsat Dumnezeu rele și greutăți în lume. Mulți din cauza relelor vieții cred că au dreptul să nu mai creadă în Dumnezeu și să nu asculte de poruncile Lui. Dar aceștia nu înțeleg lumea și nu înțeleg Scripturile care ne arată limpede că Dumnezeu, și prin relele care ne ajung, și prin suferințele ce ne bântuie, nu mai binele nostru îl vrea.

Sfântul apostol Pavel ne spune că „printr'un om a intrat în lume păcatul și prin păcat moartea”. Așadar moartea, și înaintemergătoarele ei: boalele și suferințele sunt urmările păcatului. Și precum Dumnezeu n'a vrut să fie în lume păcat, n'a vrut să fie în lume nici boală, nici suferință, nici moarte. Dumnezeu a vrut ca omul să fie fericit, dar ca să fie vrednic de fericire, i-a dat voie liberă ca să aleagă între bine și între rău. Acesta însă a ales răul, neascultarea, păcatul, în urma acestuia a venit apoi moartea și toate relele lumii. Vedem deci, că tot ceea ce de ce ne plângem noi și pentruce de atâtea ori îl blestemăm — în orbia noastră — pe Dumnezeu, este făcută de noi, este adusă de noi însine asupra capetelor noastre.

Dar durerea și suferința din lume, pe care Dumnezeu nu le-a creat ci le-a lăsat numai să fie, nu sunt dovada că n'ar avea milă de noi. Dinpotrivă, sunt tocmai mărturii despre dragostea nemărginită ce o are față de noi oamenii. Ziditorul a toate, ca să ne poată mântui de păcat și de pedeapsa vecinică, însuși pe Fiul său l-a dat ca să bea paharul celor mai grele suferințe, ca apoi prin vrednicile Lui astfel câștigate, picăturile de amărăciune din viața noastră să le facem isvoare și mijloace de fericire vecinică pentru noi.

Durerea și moartea nu s'au șters de pe pământ prin venirea Mântuitorului. Nu, din contra, au primit în viața creștinului loc de frunte. Precum aceste în viața Domnului Isus au fost o parte principală a lucrului mântuirii ueamului omenesc, așa sunt și în viața noastră o parte însemnată, din crearea vredniciei noastre pentru viața cea de veci.

Suferind ca Isus și cu Isus, urmând în viața sa proprie suferințele și moartea lui Isus, se arată poporul lui Dumnezeu: „Intru

toate pătimim năcaz, și nu ne pare rău. Lipsiți suntem, însă nu desnădăjduim de tot, prigoniiți însă nu suntem părăsiți; zrobiți, însă nu pierim; în toată vremea purtăm omorirea lui Isus în trup ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru.” (Pavel, Cor. II. 4—8).

A trăi înseamnă a suferi, a lupta. Și de ce este mai mare durerea vieții noastre, de aceea este mai mare vitejia noastră, suportându-o creștinește. De ce suntem mai fricoși de aceea ne îngrosim mai mult de durere. Vitejia omenească trebuie să ia pildă dela viața lui Hristos care n'a fost decât o „cruce și îndelungă răbdare.”

Pentru aceea vitejii mari ai credinții nici odată nu s'au speriat de suferințe, de batjocură, nici chiar de moarte pentru Hristos și Biserică.

Fiți milostivi!

În fiecare Duminică auzim la Sf. Slujbă cetindu-se între cele opt fericiri: „Ferițiți sunt cei îndurători, căci aceia îndurarea vor afla.” Și totuș nu suntem îndurători. Uităm că blândul Isus ne-a spus: „Ce veți face unuia, dintre cei mai mici, mie-mi faceți.” Uităm că Isus pe aceia, cari n'au dat flămânzi lor de mâncare și inșetaților de băut, îi va goni din jurul Lui, căci el este așa de milostiv, așa iubeste pe cei săraci, că simțe toate mizeriile lor și suferă cu ei. Și a nu ajuta pe cei săraci înseamnă, a lăsa pe bunul Isus să suferă.

Deci noi suntem obligați să ajutăm, după putința noastră pe cei nevoieși. Să-i ajutăm cu hrană și cu haine, cu un pahar de apă, sau ce de multe ori face mai mult, cu un cuvânt blând. O coajă de pâine de multe ori îi dă nădejdea pierdută unui muritor de foame și cu o vorbă bună poate am oprit o faptă desperată.

Dar, ca darnicie noastră, să aducă fructe bune pentru noi și pentru aceia, cari beneficiază de ea, trebuie să fie făcută cu multă înțelepciune. Cum să ajutăm pe alții? Așa, ca să le dăm toate la timp și în ordinea necesității, cu cele mai mari nevoi, să ne ocupăm întâia oară. Așa, dacă am avea un vecin bolnav și singuratic, care cu îngrijire s'ar putea scăpa, dar noi nu l'am îngrijit, ci am așteptat să moară și atunci i-am face o înmormântare foarte frumoasă, n'am avea drept să ne socotim

prea îndurători. Cred, că prohodul să fi fost ori cât de frumos, nu ne-am simți sufletul liniștit. Sau, dacă ar veni la noi o persoană slăbită de foamă și cu îmbrăcăminte rupte și noi ne-am rezezi să-i dăm îmbrăcăminte, n'am dovedi multă cumișenie nici milă. Noi de regulă neș imbulzim cu daruri acolo unde nu e nevoie de ele, dar unde le vede multă lume. Nu ținem de loc la aceea, că ce facem cu mâna dreapta să nu știe cea stângă. Dacă copilul omului cel dintâi din sat suferă numai de o mică săceală, toate femeile din acel sat se întrec în cercetarea bolnavului și în sfătuirea mamei lui, ce și cum se facă. Inșă aceste femei de regulă trec nepăsătoare, înaintea bordeiului unde zace de mai lung timp un om sărac, tata mai multor copii,

Trebuie să avem grijă, ca dărnicia noastră, să nu fie spre răul altora. Dacă un cerșitor este bețiv, să-i dăm mâncare, înșă niciodată să nu-i dăm bani, căci el cu banii merge în crâșmă se mbată și face scandaluri. Așa face cine dă bețivului bani, ca omul fără minte care dă în mâna copilului cușit. Când nu putem toate nevoile să-le îndestulim, să judecăm care este cea mai supărătoară și pe aceea să o locuim. Când mai multe persoane ne cer ajutorul și noi nu suntem în stare să ajutăm decât una, să ne gândim bine, care este cea mai priosită la ajutorul nostru. Nu cumva să lăsăm în năcaz, un om fără nici o altă nădejde, decât aceea în noi, pentru unul care are mai multe posibilități de a trăi.

În general nu este om așa de sărac, ca să nu poată ajuta pe alții. Cu un sfat, cu ajutoare la ridicarea unei povere, cu un cuvânt mângăitor, de multe ori mai mult facem, decât cu o sută de lei. Când dăm, să dăm cu iubire, ca frații pentru frați, ca să nu jignim pe nimeni, căci destul de amar este soarta aceluia, care trebuie să primească milă. Să nu uităm că e mai bine a da, decât a primi.

Nu putem să facem avutul nostru mai rodnic, decât dacă suntem milostivi, căci atunci ne adunăm comoare sufletești și atunci și nouă ne vor suna cuvintele blândului Isus? „Veniți bine cuvântații Părinte lui meu . . . căci flămând am fost și m'ați hrănit, înșelat am fost și m'ați dat de băut, gol am fost și m'ați îmbrăcat . . .”

Dr. Irena Berinde

Religie adevărată numai una este.

Religii adevărată atâtea sunt, câți Dumnezei și oare poate să fie mai mulți de cât unul Dumnezeu adevărat, care este cel mai perfect, infinit, vesnic, bun, drept, neschimbat, care a fost, este și va fi, creatorul tuturor celor văzute și nevăzute și așa fiind preaperfect, numai unul trebuie să existe, care este adevărul veșnic! Religia este răportul între om și Dumnezeu, așa dară numai una poate fi, deoarece nunumai un adevăr este Dzeu. Aceea este religia cea adevărată, care începând cu Adam omul cel dintâi și trecând prin religia vechiului Testament, desăvârșită făcându-se prin Isus Hristos în noul Testament, la judecata de obște va intra cu mărire cu ultimii oameni în împărăția Autorului ei — a Tatălui — spre mărire veșnică. Toate celelalte religii — credințe — cari au fost, sunt și se vor mai forma sunt rătăcirii omenești, acăror judecare cade în competența dreptății și îndurării lui Dumnezeu.

Religia evreiască n'a avut scop și menire veșnică ci pregătitoare, servind două scopuri: menținerea credinței în unul Dumnezeu adevărat în mijlocul păgânismului și rătăcirilor omenești, și pregătirea la primirea a religiei celei adevărate și universale. „Legea prin moisa a fost dată, darul și adevărul prin Isus Hristos.” (S. Ioan evang.) Religia evreilor a aparținut numai unui popor, numai unei biserice din Ierusalim, așadară n'a fost perfectă, a fost națională și nu catolică — universală, — a fost restrinsă la un anumit timp cu una biserică, cu jertfele ei crunte și proeții ei ceremonieri, care religie au trebuit să dispară cu ivirea religiei celei adevărate, perfecte și universale. Această religie sa și constituit pe lemnul s. Cruci în momentul când Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos a rostit cuvintele: „Consumatum est” „Sau împlinit” și îndată s'a dat sufletul. (I. Ioan evang.) Prorocii vechiului Testament cu mii de ani înainte au prevestit venirea Mesiei, „care va ridica păcatele lumii” și și va împăciui pe om cu Dumnezeu, care va fi autorul religiei celei una și adevărate și cari prorocii toate sau și împlinit „la plinirea timpului” în Isus Hristos. Patriarhul Iacob prezice: Se va naște Mesia din tribul lui Iuda și seminția lui David. Michea

spune: Mesia trebuie să se nască în Viflaim. Isaia amintește: Mesia în mod minunat se va naște din o Fecioară. Așa sa și întâmplat. Iacob și Daniil glăsuiesc: Mesia atunci va veni când scepetrul se va lua din împărăția lui Izrail și a lui Iuda.

Isaia zice: Mesia va fi făcător de minuni, după Zahariă: va fi „blând și smerit”. Isaia și David prorocesc chinurile și patimile lui Isus Hristos și pe care poporul evreesc îl va omori, biserica din Ierusalim se va nimici și jertfele crunte vor dispărea. Osea vestește: poporul jipovesc după lățirea religiei celei adevărate, va trăi în decursul și scurgerea veacurilor fără biserică, fără jertfă, fără rege. După moartea lui Isus Hristos la 30 ani toate acestea s’au împlinit, biserica din Ierusalim și jertfele s’au nimicit și sistat, țara lor a fost ocupată de Romani și poporul evreesc vagabondează risipit între toate neamurile pământului fără patrie și fără rege. Moise a prorocit, că domnul va scula un nou profet ca și dânsul, care va fi legislator, aceasta sa împlinit în Isus, care ne a dat lege nouă, religia cea adevărată, universală, legea iubirii, a adevărului și omenimea rescumpărându-o o-a condus nou la Părintele Lui și al nostru, la Tatăl nostru cel din Ceriu: așa dară Isus Hristos este întemeitorul religiei celei adevărate și ca atare numai una este, pe aceasta să-o credem ținem și să-o urmăm și să nu dăm crezământ proricilor mincinoși cari doresc a ne abate dela această religie sfântă numită catolică — universală. D. V.

Poșta administrațiunii. Cuvântăm cu mulțumită următoarele abonamente: 1, Emilia Botiș 52 L. 2, Reun Mariană în Bocicoel 150 L. 3, Fr. Dragomir 50 L. 4, Gr. Cziplă 52 L. 5, O. C. 50 L. S’au mai primit dela Sf. S. Teof. Hossu 500 Lei pentru Bibl. creșt. Maram și 100 Cărțile de rugăciuni.

Colecta.

(Continuare din No. 10 și 13 ai revistei „Dumineca”)

Pentru procurarea ornatelor bisericești au mai intrat următoarele oferte benevole: Vasile Trifoi (a doua donațiune) 700, Lei, căpit. Gavril Roman 500 Lei, Emil Bitea 200 Lei, Lud. Bauer 150, O credincioasă 150 Lei.

Câte 100—100 Lei au donat: Ana Iuga născ. Man, Mihali subșef, Maria Baias Opris Ioan, George Baias. Ioan Mureșan, Ioan Tibil. Alexandru Floruța. N. Tivadar și George Gogota

Câte 60—60 Lei: Petru Negre, Gh. Marchiș, Ioan Codre, Snaida Ferezné, Ioan Pralea și Ileana Ciolte.

Câte 50—50 Lei: Petru Ilieș. Hanski Robert, Petru Chico și Tih. Melega.

Câte 40—40 Lei: Teod. Calin, George Ștețiu, George Calin, G. Roman și Maria Codre.

Câte 30—30 Lei: Andrei Crișan și Petru Iacoboviciu.

Câte 20—20 Lei: Vas. Gyenge, Petru Ștefanescu, Aneta Șmoșer și Ioan Ivanciuc.

Câte 10—10 Lei: Ion Abordan și Dtru Popoviciu.

Suma . . . . . 3575 Lei.

Colecta din trecut: 3000 „

Suma totală 6575 Lei.

Primească marinimoșii donatori expresiunea celei mai călduroase mulțumiri, rugând tot odată pe enoriașii noștri să bine voiască a ne sta și pe mai de parte intru ajutor pentru a putea prevedea Biserica noastră cu odejdiile recerute.

Cu o cale avem plăcuta datorință a aduce și pe aceasta cale tributul recunoștinței noastre domnilor *George Baias și Ioan Opris* ambii factori poștali, cari în cercul lor de cunoștință au binevoit Să colecte 1800 Lei, care sumă se cuprinde în elencul mai sus precizat.

Oficiul parohiei române unite din Sighet.

Calendar săptămânal.

25 — 31 Maiu 1930.

25. Dumineca Orbului (Ev. Ioan 9, 1.) afl. cap. Ioan

26. Luni. ap. Carp

27. Marți. M. Terapont

28. Mercuri. C. Nichita

29. Joi. Înălțarea Domnului

30. Vineri. P. Isachia.

31. Sămbătă. Ap. Ermen.

